

Nói Xấu Thiên Hạ!

... với khoa thẩm mỹ ngày nay người ta có thể chữa miệng xấu thành miệng đẹp nhưng khó mà chữa “xấu miệng” thành ra “tốt miệng”...

Kinh Phật Giáo có chép về hành động “nói xấu người khác” như sau: “Những kẻ đặt điều nói xấu người khác chẳng khác nào hành động của những kẻ nằm ngửa phun nước miếng lên trời!”. Ví dụ này của Đức Phật ám chỉ kẻ ác dựng chuyện xấu để mong hạ uy tín người tốt, tử tế, lương thiện, thì người vô có bị sỉ nhục chẳng hề hấn gì. Điều này giống như hành động của kẻ đại ngửa mặt lên trời phun nước bọt, nước bọt không tới đâu cả mà rơi xuống ngay mặt kẻ phun nó ra.

Nói xấu thiên hạ không chỉ là cái tánh xấu mà còn là một chứng bệnh; đó là bệnh tâm thần. Loại tâm thần này không đến nỗi bốc đồ dơ bỏ vào miệng nhưng lại có lời nói dối trá khiến người tử tế phải “lợn giọng”. Các nhà tâm lý học khẳng định rằng những kẻ thích nói xấu người khác đa số đến từ trạng thái bất thường về não bộ. Bệnh nhân thuộc loại tự ti, mặc cảm, nên luôn tìm cách dàn dựng những câu chuyện sai sự thật để gán ép vào những ai mà chúng không ưa thích, hoặc chỉ vì ganh ghét, với hy vọng làm nhục hay tầm thường hóa người ta. Bọn này đáng ghét mà cũng đáng... tội nữa. Tôi nói “đáng tội” là vì theo tôi, thà người ta bị kẻ khác nói xấu hơn là chính người ta trở thành kẻ đi nói xấu thiên hạ.

Trong Nho học có câu: “*Hàm huyết phún nhân, tiên ô tự khẩu.*” (Ngậm máu phun người, trước hết tự dơ miệng mình) Dù vậy số người thích “ngậm máu phun người” không phải là hiếm. Có kẻ luôn thích ngậm máu phun bừa bãi vào người khác mà cứ luôn tự đắc là mình “có đạo” hay thường tự hào về thành tích “tu nhân tích đức” hoặc “làm công quả”.

Lời nói xấu hay tốt đều từ cái miệng mà ra. Cái miệng nói nhưng do cái đầu điều khiển. Nói một cách khác, bộ óc điều khiển tứ chi của con người, nếu bộ óc bệnh hoạn sẽ sản sinh ra hành động hay lời nói tội tệt từ một con người bất luận là phái tính hay thành phần trong xã hội. Hôm nay nếu mình thấy kẻ gian đặt điều nói xấu người này được cho dù người đó là người mình “không ưa thích” thì mình cứ chuẩn bị tinh thần, bởi ngày mai nó sẽ tiếp tục làm điều tội tệt đó với người khác hoặc với chính mình. Điều này không thể sai được.

Khi thấy những đũa chuyên dựng chuyện nói xấu người khác, thiên hạ thường ám chỉ đũa đó thuộc loại “giống như miệng đàn bà”. Sự “kết tội” này hết sức xúc phạm phái nữ, bởi

không phải đàn bà nào cũng thích nói xấu người khác. Tánh quen thói nói xấu người khác không phân biệt phái tính. Có những tên trước mặt những ai mà chúng muốn nhờ cậy hay lợi dụng thì cái lưng không bao giờ thẳng và hai tay cứ để trước ngực xoa xoa, còn miệng thì xung em ngọt lịm, nhưng sau lưng người ta thì chúng đâm người ta “lút cán”. Chúng tưởng tượng ra những câu chuyện không hề có hay không thể tưởng tượng nổi từ những bộ óc lạnh mạnh để nhét vào họng người khác. Mục đích chúng nói xấu người này để làm quà chiêu dụ hay tìm “đồng minh” từ kẻ khác mà thôi. Nói xấu người khác riết rồi cũng hết người. Chúng lôi cả người phối ngẫu hay người thân của chúng ra “màn thịt”.

Có người đưa ra nhận xét khôi hài nhưng chí lý rằng, với khoa thẩm mỹ ngày nay người ta có thể chữa miệng xấu thành miệng đẹp nhưng khó mà chữa “xấu miệng” thành ra “tốt miệng”. Cái miệng chỉ làm công việc đưa thức ăn vào dạ dày và mở ra khi nói. Và đôi lúc cái miệng “nở” như pháo Tết hay nổ như tiếng súng ngoài các mặt trận... nhưng điều đó chỉ làm vui tai hay bản tai thiên hạ tùy người khó tánh hay dễ tánh, chứ cái lưỡi mới là đáng “cắt bỏ” hay “diệt” nó. Người Việt có câu “cái lưỡi không xương, nhiều đường lác léo”. Mà thật vậy, chuyện tốt thành xấu cũng từ cái lưỡi, chuyện xấu thành tốt cũng do nó mà ra.

Ngoài “cái lưỡi không xương”, nhân gian còn nhận dạng thêm một thứ lưỡi khác, đó là “lưỡi gỗ”. Nhà văn Huy Phương qua bài tạp ghi có tiêu đề “Cái lưỡi gỗ của nhà ngoại giao” và ông cho đây là từ ngữ của Trần Độ, tướng của VC. Trần Độ dùng từ này để ám chỉ chế độ VC. Trong tập “**Nhật Ký Rồng Rắn**”, trang 58, Trần Độ viết: “*Nổi bật lên là một bộ máy độc đoán, độc tài toàn trị, đàn áp thẳng tay các ý kiến khác. Có một đội ngũ ‘lưỡi gỗ’ rất đông đảo, chuyên ‘ngụy biện’, ‘nói lấy được’, ‘nói bừa bãi’ ‘nói trắng trợn’ bất chấp lẽ phải, đạo lý và cả luật pháp, và có lúc dùng thủ đoạn như ‘lưu manh’*”. Thì ra “lưỡi gỗ” là thế. Nếu đúng như vậy thì loại lưỡi này chiếm nhiều hơn các loại lưỡi heo hoặc lưỡi bò được bày bán ngoài chợ mà dân nhậu rất thích.

Trở lại bệnh nói xấu người khác, ai có thói quen hay bệnh nói xấu người khác, trước tiên tự đánh mất nhân cách của mình. Kẻ nào thích nói xấu người khác dần dần bị bạn hữu và người thân xa lánh. Có những trường hợp người ta dễ dàng trở thành nạn nhân kẻ xấu chỉ vì nhẹ dạ hoặc thích nghe những lời lẽ ngon ngọt của chúng hơn những gì chân thành từ người tử tế. Người chung quanh biết điều đó nhưng đành phải phải im lặng chờ dịp tiện mới hy vọng giúp nạn nhân “sáng mắt”, bởi vì nếu lên tiếng không khéo họ sẽ bị chính nạn nhân của phường đều cang “ném đá” chứ đừng nói là thức tỉnh... ai?

Trong sinh hoạt cộng đồng và đấu tranh chống kẻ thù VC, người chống cộng dễ dàng bị kẻ gian vu khống, chụp mũ bằng cách “để ra” những điều sai sự thật để gán ép cho họ. Dĩ nhiên với lối “đánh dưới thắt lưng” đó không đủ sức làm cho những người “đứng thẳng lưng” như thế “ngã gục”, nhưng chỉ tội nghiệp cho những người tuy cũng thù ghét VC, nhưng nay chỉ vì nhẹ dạ nên dễ dàng bị kẻ gian “xỏ mũi” dẫn đi. Thật là tội nghiệp.

Trong lãnh vực chính trị, nhất là loại chính trị tồi bại thì chiêu thức nói xấu là thứ vũ khí “tàn độc” nhất mà những đấng gian manh dùng để hạ “đối thủ”. Thời chiến tranh trước 30-4-75, bọn VC xâm lược với bản chất tàn ác, cướp của, giết người, nhưng để có được “chính nghĩa” chúng có cả một bộ máy tuyên truyền chuyên tâng bốc cấp lãnh đạo và hạ đối phương bằng những điều hoàn toàn sai sự thật qua lời “tuyên truyền xám” theo “kiểu phân nửa sự thật” để ly gián người không nằm trong đảng của chúng, nhất là đồ tội (nói xấu) cho chính quyền Quốc Gia như ăn cơm bữa.

Trước khi miền Nam Việt Nam lọt vào tay VC thì không nói làm chi, nhưng mãi sau này và cho đến ngày nay, số người dù miệng cứ khuyến cáo người khác về hiện tượng “nói dối như vẹt” của VC, nhưng số người trúng kế “nói dối như thiết” của VC và Việt gian không phải là ít.

Bàn bạc trên một số bài viết, người viết từng nhắc đi nhắc lại chiêu thức kẻ gian sử dụng để tấn công những người tử tế hay có uy tín trong cộng đồng. Để người nhẹ dạ tin tưởng lời nói của chúng, kẻ gian phải ngụy tạo những câu chuyện “như thiết” bằng cách dựa vào những dữ kiện có thật và tốt lành của đối phương, rồi kèm song song với những dữ kiện “xấu xa” được chúng ngụy tạo để lừa gạt người dễ tin. Có khi những dữ kiện mà chúng trông vào cổ người khác cũng chính là những điều xấu xí của chính chúng nó. Mục tiêu của chúng nó là chia mũi dùi vào đối phương, và làm cho người ta quên đi điều xấu chúng nó đang mắc phải.

Trong phạm vi niềm tin tôn giáo, kẻ nào nhận mình là người “có đạo” mà có thái độ đê tiện nêu trên thì xin nhớ câu Thánh Kinh sau đây: ***“Kìa, kẻ dữ đang để gian ác; thật nó đã hoài thai sự khuấy khỏa, và sanh điều dối trá. Nó đào một hố sâu, nhưng lại té vào hố nó đã đào. Sự khuấy khỏa nó đã làm sể đổ lại trên đầu nó. Và sự hung hăng nó giáng trên trán nó.”*** (Thi-thiên 7:14-16)

Người viết cũng từng là nạn nhân của các vụ nói xấu hay vu khống, chụp mũ một cách vô tội vạ từ VC và bọn tay sai hay những thành phần bất hảo trong các sinh hoạt cộng đồng và luôn cả những nơi được gọi là “hội thánh”. Dù vậy, tôi không bao giờ nao núng, bởi những lời nói xấu đó không thể thay đổi được bản chất thật của tôi hay những người tử tế từng là nạn nhân của những vụ “nói xấu”.

Uy tín của một người không phải tự nhiên mà có nhưng bằng cả một quá trình dài do người chung quanh công nhận, cho nên ai muốn dùng các thủ đoạn đê tiện để hạ uy tín người khác không phải chuyện dễ làm. Hãy nhìn trong sinh hoạt cộng đồng thì biết, kẻ gian, kẻ nói dối lần lượt không còn đất sống, cho dù kẻ đó có báo hay có đài phát thanh giống như bọn VC trong nước.

Đây là những điều tôi từng chia sẻ với vợ con, anh chị em và bạn hữu của tôi; nay tôi mượn những điều đó để thay cho lời kết. Nếu chúng ta là người tốt thì cho dù có năm bảy tờ báo hay vài cái đài phát thanh “lãng nhục” chúng ta thì bản chất thật của chúng ta vẫn là tốt. Và nếu chúng ta thuộc thành phần xấu thì cho dù có năm bảy cái đài phát thanh và vài chục tờ báo ca tụng chúng ta đi nữa, thì bản chất thật xấu của chúng ta không thể trở thành tốt. Điều này có thể chứng minh được: Hồ Chí Minh và đảng cướp VC gian ác có cả bộ máy tuyên truyền khổng lồ trong nửa thế kỷ qua và hiện nay, tất cả các cơ quan truyền thông nằm trong tay của chúng, nhưng cũng không phải vì thế mà làm cho các tội ác tày trời và bản chất côn đồ của chúng được giấu kín.

Kẻ nào có bản chất thích nói xấu thiên hạ thì nhớ nằm lòng câu: “*Ngậm máu phun đến người, trước hết tự dơ miệng mình*”. Ai nhận mình là “*Cơ Đốc Nhân*” thì xin đừng quên lời khuyên cáo sau đây của Thánh Kinh: “*Chớ có một lời dữ nào ra từ miệng anh em; nhưng khi đáng nói, hãy nói một lời lành giúp ơn cho người nghe đến.*” (Ê-phê-sô 4:29)

Huỳnh Quốc Bình

P.O. Box 20361

Salem, OR 97307. USA

(503) 949-8752

huynhquocbinh@yahoo.com

Nguồn: <https://huynhquocbinh.net/2018/09/06/noi-xau-thien-ha>

Nguồn: Internet eMail by Ngô Minh Hằng chuyển
<https://huynhquocbinh.net/2018/09/06/noi-xau-thien-ha>

Đăng ngày Thứ Năm, September 6, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH